

Eärendil byl námořník, v Arvenieniu zůstával,
loď ze dřeva si postavil, jež v Nimbrethilu otesal,
stříbrné plachty pro ni tkal a lucerny měl ze stříbra,
příd jako labuť tvaroval a vlajka světlem zářila.

V plášť starých králů oděl se a v kroužkovaném brnění,
na štítě nápis runový, jenž chrání proti zranění,
luk ohnut z rohu dračího, z ebenu šípy řezané,
stříbrný pancíř, meč svůj měl v pochvici chalcedonové,
z ocele meč byl kalený, diamantová přilbice
a na ní chochol z orlích per, na prsou smaragd třpytí se.

Pod měsícem a hvězdami putoval dálkou severní,
matoucí stezkou zakletou, až za hranice zemských dní.
Od ledové úžiny, kde leží stíny mrazných hor,
od jižních pouští planoucích se odvrátil, spěl přes obzor,
v bezhvězdných vodách zbloudilých, do Noci nicoty přišel,
a dále plul a nespatriil zářící břeh, o němž slyšel.
A vichr hněvu zavál naň a slepě vlnami ho hnál
zpět ze západu na východ, kde nikdo nejásal.

Elwinga jen mu létla vstříc a plamen světlem zazářil
jasněji, nežli diamant, to její náhrdelník byl.
Silmaril na čelo mu dá, Živým světlem korunován,
bez obav loď svou otáčí, svěřil se noci a vodám.
Tu ze Zásvětí za Mořem svobodná bouře přiletí,
mohutný vítr Tarmenel, žene loď jak hrstku smetí.

Zas věčnou nocí nesen byl hučícím černým příbojem
přes mořské míle bez světla, přes dávno utonulou zem,
až na pobřežích perlových kde končí svět, uslyšel hrát
zpěněné vlny píseň svou a drahokamy na břeh hnát.
Tam spatřil horu němě čnít, kde soumrak padá do klína
Valinoru a Eldamar, kde zámořská je krajina.

Poutník, jenž z noci vyváznu, v přístavu bílém zakotvil,
v zeleném elfím domově, kde Tirion se zrcadlil
v jezeře stinném pod skálou, jak bledé sklo tam pod vrchem
Ilmarinský. Vzduch vlahý byl a líbezná to byla zem.

Tam odpočinul od svých cest a melodie hráli mu.
A báje moudrých slyšel tam a zlatou harfu dali mu.
Pak v elfí běl ho oblékli a sedm světel za ním šlo,
když do skryté se země bral v bázni přes Calacirial.
Vešel do síní bezčasých, kde třpytné roky odchází
a nekonečně vládne král na hoře s příkrými srázy.
Tam padla slova podivná o elfech též o lidech,
o vidinách zakázaných, těm, kteří obývají svět.

Postavili mu novou loď, z mitrilu ze skla elfího
je bez vesel a nevlaje ze stěžně plachta stříbrná,
silmaril jako svítílnu a vlajku ohněm planoucí,
tam posadila Elbereth, ta královna hvězd živoucí,
nesmrtelná křídla dala mu a sudbu přiřkla věčně žít,
plout v nekonečných nebesích, kam slunce, měsíc nesvítí.

Od podvečerních útesů, kde něžně kanou fontány,

ho nesla křídla, bludný svit, za zásvětními horami.
Na konci světa obrátil a po domově touhou hnán,
hledaje stínem temnotu, podoben hvězdě, plamen sám.
On nad mlhami vznášel se, ten posel slunce plamenný,
před úsvitem zázrak zřený, kde plynou vody severní.

Nad Středozeří putoval, až slyšel nářek tesklivý,
lidských dívek a elfech žen, kruté staré časy byly.
Mocná sudba na něm leží, než sama luna vyhasne,
jak hvězda míjet a nestanout na lidské břehy přejasné.
Navždy už, navždy poslem být na pouti, která nekončí
svou lampu rozsvícenou nést - Světlonoš z říše Západní.